

Nieuwjaarsbrief

Het was nog vorig jaar.

Zij die willen, onderhouden de conditie ononderbroken; zij die kunnen doen er een schep bovenop, en gooien kcal-en en kwh-en onvoorwaardelijk in veld en slijk, met een mountain bike dan nog wel, al is er in de verste verte geen berg te bespeuren. Zij die kunnen, maar niet willen, vetten gestadig toe, en pieken met hun BMI; zij die willen maar niet kunnen, probéren zo nu en dan – kwestie van zelfgekozen penitentie – en begeven zich aldus op glad ijs.

Laattijdig nagenietend van een godsvruchtige opvoeding, en zodoende gedreven door schuldgevoelens na wereldse buitensporigheden, behoort Uw dienaar tot de laatste categorie. Naast de biecht is er nog de fiets, en zo ook die keer, toen Poeke nog op het parkoers lag.

Het is Jan H zijn schuld (ook dit is een verademing : iemand de schuld kunnen geven met toelating van hierboven). En die van Willy natuurlijk.

Ja, het was koud, ja het was gevoren-en-het-vroor-nog, en ja, gisteren had het nog geregend. En we waren met zeven. Daarom moet het toch niet almeteens zwart worden voor mijn ogen. Bij nader inzien bleek dat zwart bovendien *asfalt* te zijn. Bij nog nader inzien bleek dat asfalt nog goed gelegd ook. 't Lag schoon effen, en blonk gelijk een spiegel. Ik kon het zeer goed zien nu, want ik lag er met mijn neus bovenop. Dat konden mijn 4 resterende metgezellen beamen : die zaten ook met hun hoofd scheef – en één oog toe – het wegdek te bewonderen.

Bewondering en verwondering komen niet zomaar. In Poeke maakten we op een schoon recht stuk een uitschuiver van jewelste, en gingen even lekker bobsleeën op onze – voor de gelegenheid – ligfietsen. Alleen Jan en Willy werd het genot hiervan ontzegd, maar ja, zij moesten dan ook per sé een gat slaan van dertig meter op een vlak stuk weg. Aangezien dat gat toerijden niet te doen was, hebben we het *toegegleden*... En het werkte ! We gingen nogal een trein, en binnen de luttele seconden waren Jan en Willy weer bij ons. We kraaiden van plezier, en besloten direkt naar de Vierschaar te gaan pinten drinken.

Toen luttele weken later de andere Jan óók plots plat door de bocht ging, aan de voet van de Poelberg, was er minder lol aan. Behalve dan voor Lode, misschien, die met een prachtige salto over Jan heen dook, daarmee uitdrukkelijk solliciterend voor een rol in *Le Cirque du Soleil*. Maar de pijnlijke grimas en de linkerhand op de rechterschouder spraken toch een andere taal... en Jan zijn baas ook, des anderendaags en de dagen nadien.

Laat dit mijn innigste wens zijn voor iedereen van WTC Oeselgem Ontslapping Bevredigt : een decennium zonder valpartijen. We moeten van dat ligfietsensyndroom af. Koste wat het kost. Ter Heil Onzer Ribbenkast.

---oooOOoooo---